

Mál nr. 357/2017
M og
vátryggingafélagið V v. ábyrgðartryggingar A.

Maður slasaðist þegar verið var að hífa tjakk af gröfu 6.9.2016.

Gögn.

1. Málskot móttakið þ. 6.11.2017 ásamt fylgiskjölum 1-11.
2. Bréf V dags. 23.11.2017.
3. Bréf lögmanns M dags. 28.11.2017.

Málsatvik.

M segist hafa verið að hífa 500 kg. tjakk af gröfubómu og tjakkurinn hafi staðið á sér og til að forðast fall hafi hann gripið í bómuna og fengið við það högg á vinstra brjóst og öxl. M kveðst síðan hafa fallið niður á bómuna og hlotið áverka á báðum fótum. M krefst bóta úr ábyrgðartryggingu vinnuveitanda síns A og segir að slysið megi rekja til þess að öryggisráðstöfunum var áfátt og um saknæman aðbúnað hafi verið að ræða. M segist hafa verið látinn vinna í mikilli hæð án fallvarnarbeltis og öryggisgrindar og hafi A með því brotið gegn ákvæðum laga nr. 46/1980 og reglugerða settra á grundvelli þeirra laga. M telur að A sé skaðabótaskyldur gagnvart sér á grundvelli sakarreglunnar og reglum um vinnuveitendaábyrgð. M segir að verklagsreglur og almennar leiðbeiningar fyrir umræddan verkþátt hafi ekki verið til staðar. M segir að verkstjóri hafi gefið honum og samstarfsmanni fyrirmæli um að vinna það verk sem þeir voru að vinna þegar slysið varð, en hann hafi þó ekki stýrt verkinu, en hægt hefði verið að afstýra slysinu með því að viðhafa verkstjórn og skipulag við verkið. Þá segir M að A hafi vanrækt tilkynningarskyldu skv. 79-81. gr. laga nr. 46/1980 og því hafi slysið ekki verið rannsakað með fullnægjandi hætti af Vinnueftirlitinu. Af hálfu M er því haldið fram að engin eigin sök hafi verið hjá honum og hafnar því að reynsla hans hafi nokkuð að segja við þær aðstæður sem hann var settur í á slysdegi.

V hafnar bótaskyldu úr ábyrgðartryggingu A. Af hálfu V er atvikum lýst þannig að M og samstarfsmaður hans hafi verið búnir að taka einn tjakk niður af gröfubómunni og það hefði gengið mjög vel en síðari tjakkurinn hefði staðið á sér og hafi þurft að beita afli og við það. Hafi tjakkurinn losnað og á sama tíma hefði M haldið í krók sem bundinn var við tjakkinn og nánast fallið fram af bómunni, en náð að henda frá sér kúbeini og grípa í rör á bómunni og slasast við það. V segir að atvikum sé þannig lýst í málsskoti að byrjað hafi verið að losa neðri festingar tjakksins og farið síðan í mannkörfu til að losa efri festingarnar, en síðan segist M hafa farið upp á bómu gröfunnar til að hnýta stroffu um tjakkinn til að krókur skotbómulyftara gæti lagt hann á jörðina. Þá hafi tjakkurinn staðið á sér og hafi M reynt að koma tjakknum af stað með kúbeini og tjakkurinn losnað eftir nokkurn barning þannig að M hafi strekkst á milli króks á skotbómulyftara og rörs sem hann hefði gripið í á bómu gröfunnar. V segir að skv. upplýsingum A þá hafi M og samstarfsmaður hans ekki unnið verkið í samræmi við það sem talað hefði verið um við þá og fallvarnarbúnaður af ýmsum toga hafi verið til staðar. Þá segir V að annar skotbómulyftari hafi verið á staðnum, mannkarma auk þess sem auðvelt var að nálgast fallvarnarbelti og M vel kunnugt um það. V segir að A verði ekki kennt um það að M hafi kosið að leggja mannkörfunni og vinna verkið með þeim hætti sem hann gerði auk þess sem M hefði borið að tilkynna um það teldi hann öryggi sínu ábótavant sbr. 26. gr. 1. nr. 46/1980 auk þess sem það hefði staðið M næst að tryggja öryggi sitt og gera athugasemdir hafi hann talið ástæðu til. V segir að M hafi unnið við samskonar störf og þarna var um að ræða í 39 mánuði áður en slysið varð og hafi mátt vera fullkomlega ljós hættan sem fólst í að vinna verkið með þeim hætti sem hann gerði. V segir að A haldi því fram að M hafi unnið verkið í umrætt sinn þvert á verklag það sem lagt hafði verið upp með áður en verkið

hófst og ekki ráðfært sig við verkstjóra þegar upp komu vandkvæði við verkið. V fellst ekki á að óljóst sé um atvik málsins eða aðstæður á vettvangi þannig að ástæða sé að láta A bera hallann af sönnunarskorti. V telur að slys M verði eingöngu rakið til eigin gáleysis hans. Það hafi verið stórkostlegt gáleysi af hálfu M að standa uppi á bómu í þeirri hæð sem um var að ræða og vinna verkið með þeim hætti sem hann gerði í því sambandi vísar V til 23. gr. a. skaðabótalaga nr. 50/1993. V telur að verði ekki fallist á þau sjónarmið að ekki sé um bótaskyldu að ræða þá sé full ástæða til að skerða bótarétt til M vegna stórkostlegs gáleysis hans.

Af hálfu M er því mótmælt að rætt hafi verið um það við hann að nota annað verklag en hann gerði. Þá mótmælir M því að annar skotbómulyftari hafi verið til staðar á vinnustað. Einnig mótmælir M því að fallvarnarbúnaður af ýmsum toga hafi verið til staðar.

Álit.

Ágreiningur er um málsatvik í ýmsum veigamiklum atriðum m.a. hvort að til staðar hafi verið annar skotbómulyftari á verkstað þegar verkið var unnið og fallvarnarbúnaður af ýmsum toga. A vanrækti tilkynningarskyldu sína skv. 79.-81.gr. l. nr. 46/1980 og Vinnueftirlitið sinnti þar af leiðandi ekki rannsókn á vettvangi. A verður að bera hallann af því að hafa ekki sinnt tilkynningaskyldu að því marki sem ágreiningur er um málavexti og verður því að leggja framburð M til grundvallar við mat á sönnun atvika um að verkstjórn hafi verið ófullnægjandi og viðeigandi búnaður hafi ekki verið fyrir hendi. A ber sök á því miðað við fyrirliggjandi gögn, þar sem ekki er af hálfu A sýnt fram á að verkstjórn hafi verið fullnægjandi eða til staðar hafi verið fullnægjandi fallvarnarbúnaður eða annar skotbómulyftari þegar verkið var unnið. Framhjá því verður hins vegar ekki litið að skv. lýsingu M sjálfs á verkinu og verklagi þá var það stórkostlegt gáleysi að fara úr mannkörfunni sem M og samstarfsmaður hans höfðu til að sinna verkinu og fara upp á bómu skotbómulyftarans til að beita afli við að losa tékkinn og standa að öðru leyti að verkinu með þeim hætti sem M lýsir sjálfur í málsskoti. M var reyndur starfsmaður og hafði unnið við verk eins og þau sem hér var um að ræða í rúm 3 ár. M verður því að bera hluta tjóns síns sjálfur vegna stórkostlegs gáleysis við framkvæmd verksins. A ber því bótaábyrgð á ófullnægjandi búnaði og verkstjórn miðað við gögn málsins að teknu tilliti til vanrækrar upplýsingaskyldu A, en rétt þykir að M beri 1/3 hluta tjóns síns sjálfur vegna stórkostlegs gáleysis við framkvæmd verksins, sbr. 23. gr. a. skaðabótalaga nr. 50/1993.

Niðurstaða.

M á rétt á bótum úr frjálsri ábyrgðartryggingu A hjá V, en ber 1/3 hluta tjóns síns sjálfur.

Reykjavík 20.12.2017.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.